

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 23. lutego 1918.

Treść: *№* 65. Rozporządzenie, w sprawie buraków cukrowych i surowego cukru w kampanii 1918/19.

65.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu Ministrami sprawiedliwości i kolei żelaznych z dnia 20. lutego 1918,

w sprawie buraków cukrowych i surowego cukru w kampanii 1918/19.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

Postanowienia o użyciu buraków cukrowych ze zbioru w roku 1918.

§ 1.

Buraków cukrowych nie wolno używać na paszę dla bydła. Polityczne władze krajowe lub za ich upoważnieniem polityczne władze I instancji mogą w poszczególnych przypadkach zezwolić na wyjątki od tego zakazu. O udzieleniu takich zezwoleń należy donieść Urzędowi dla wyżywienia ludności.

§ 2.

(1) Suszenie (wysuszanie) buraków cukrowych jest dopuszczalne tylko na podstawie zezwolenia Urzędu dla wyżywienia ludności.

(2) Urząd dla wyżywienia ludności postanawia, w jakim rozmiarze wolno suszyć (wysuszać) buraki cukrowe dla potrzeb własnego gospodarstwa albo dla gospodarstwa członków stowarzyszenia, bądźto we własnych (stowarzyszeniowych) bądź też w obcych suszarniach.

(3) Prośby o zezwolenie na suszenie (wysuszenie) buraków cukrowych na potrzeby własnego gospodarstwa albo gospodarstwa członków stowarzyszenia należy wносить do właściwej rady kultury krajowej, względnie głównej korporacji rolniczej, które mają je przedkładać Urzędowi dla wyżywienia ludności dołączając swoją opinię.

(4) Sprzedaż suszonych (wysuszonych) buraków jest zabroniona, chyba że Urząd dla wyżywienia ludności wyjątkowo na sprzedaż zezwoli.

§ 3.

(1) O buraki cukrowe ze zbioru roku 1918 wolno umawiać się i je sprzedawać tylko na rzecz istniejących fabryk cukru.

(2) Dopóki zezwolenie na użycie na paszę albo na suszenie buraków cukrowych nie zostanie udzielone, nie wolno wstrzymywać dostawy dla fabryk cukru.

(3) Umowy o dostawę buraków cukrowych ze zbioru w roku 1918 na rzecz przedsiębiorstw innego rodzaju aniżeli cukrowni są bezskuteczne, o ile umownego zobowiązania do dostawy w kampanii 1918/19 nie zaciągnięto już przed dniem 1. września 1915 w umowie, dotyczącej dostawy na szereg lat.

§ 4.

Pozbywanie liści i głów buraczanych jest dopuszczalne tylko bezpośrednio na rzecz konsumentów albo na rzecz Centrali dla środków pastewnych, względnie biur krajowych dla środków pastewnych.

§ 5.

Fabrykom cukru wolno używać buraków cukrowych ze zbioru roku 1918 wyłącznie tylko do wyrobu cukru. W przypadkach na uwzględnienie zasługujących może Urząd dla wyżywienia ludności zezwolić na wyjątki.

§ 6.

(1) Urząd dla wyżywienia ludności może na fabryki cukru nałożyć obowiązek do odstąpienia pewnej oznaczonej ilości będących do ich dyspozycji buraków cukrowych tym odbiorcom, których on oznaczy, a to po cenie, podlegającej zatwierdzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności.

(2) Rozdział buraków cukrowych, przeznaczonych na cele wyrobu surogatów kawowych, i dokonanie tych dostaw poruczy Urząd dla wyżywienia ludności komisji dla rozdziału buraków cukrowych dla przemysłu surogatów kawowych, złożonej z reprezentantów rolnictwa, suszarni, przemysłu cukrowniczego i przemysłu surogatów kawowych. Plan rozdziału podlega zatwierdzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności.

§ 7.

(1) W gorzelniach przemysłowych i rolniczych wolno w ciągu kampanii 1918/19 użyć do wyrobu wódki tylko buraków, wyprodukowanych przez samych przedsiębiorców gorzelnianych (w stowarzyszeniach przez członków stowarzyszenia) i to tylko w takiej największej ilości, jaką dla każdej gorzelnii ustanowi Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

(2) Do przerobienia obcych buraków, potrzeba osobnego zezwolenia Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu (§ 5.).

Poświadczenia przewozowe.

§ 8.

(1) Przesyłki buraków cukrowych, głów i liści takich buraków, o ile one nie są adresowane do jednej z fabryk cukru, wolno przedsiębiorstwu kolejowym i okrętowemu przyjmować do przewozu tylko wówczas, jeżeli do dokumentów przewozowych dołączone jest poświadczenie przewozowe, wystawione według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Wystawianie poświadczeń przewozowych porucza się komisji dla rozdziału buraków cukrowych, przeznaczonych dla przemysłu surogatów kawowych (§ 6., ustęp 2.) a to dla przesyłek z Czech sekcji praskiej (II., plac Havliczka) a dla przesyłek z innych krajów koronnych sekcji wiedeńskiej (I., Schellinggasse 3) tej komisji.

(3) Dla przesyłek z poza granicy cłowej, z krajów korony św. Szczepana i z Bośni i Hercegowiny nie potrzeba poświadczeń przewozowych.

Cena buraków w kampanii 1918/19.

§ 9.

(1) Fabrykom cukru, przerabiającymi buraki, nie wolno w umowach o dostawę buraków cukrowych dla kampanii 1918/19 układać się o niższą cenę niż 12 K za 100 kg buraków wagi netto odpowiadającej umowie od miejsca produkcji cukru (rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 11. listopada 1917. Dz. u. p. Nr. 444).

(2) Gdyby w umowach o dostawę buraków umówiono wypłaty à conto w miarę uskutecznionych dostaw, należy przy wypłatach à conto wziąć za podstawę cenę, ustanowioną w ustępie poprzednim.

(3) Umowy, zawarte po niższej cenie przed wejściem tego rozporządzenia w życie, uważa się za zawarte po tej najniższej cenie, o ile buraki mają być dostawione w kampanii 1918/19.

(4) Do umów, w których cena buraków w całości lub w części umówiona została według ceny cukru surowego, mają zastosowanie postanowienia § 17.

Dostawy uboczne.

§ 10.

(1) Zawarte w umowach o dostawę buraków na kampanię 1915/16 postanowienia o dostawach ubocznych (nasion buraczanych, obrzynków buraczanych, szlamu itd.) pozostają w mocy.

(2) O ile w umowach o dostawę buraków fabryki cukru ułożyły się z uprawiającymi buraki o dostawę melassy, należy dostawę tę skutecznie stosownie do istniejących przepisów o uregulowaniu obrotu melasą według wskazówek Urzędu dla wyżywienia ludności.

Obrzynki buraczane.

§ 11.

(1) Ilość obrzynków buraczanych, które w prasowanym, mokrym stanie mają fabryki cukru oddawać bezpłatnie dostawcom buraków, nie może przy dostawie

100 do 200 g buraków na hektar wynosić mniej niż conajmniej 40 procent,

200 do 250 g buraków na hektar mniej niż conajmniej 45 procent,

a przy dostawie ponad 250 g buraków na hektar mniej niż conajmniej 50 procent na każde 100 kg wagi netto dostawionych buraków.

(2) O ile w umowach o dostawę buraków zawartych między fabrykami cukru a dostawcami buraków na kampanię 1915/16 umówiono się, że dostawcom tymi oprócz zapewnionej w umowie ilości mokrych, prasowanych lub suszonych obrzynków buraczanych, które mają być oddane bezpłatnie, należy oddać także jeszcze pewną oznaczoną ilość obrzynków w drodze kupna, a to niezależnie od ilości dostaw innych buraków, wolno ilość tę zmniejszyć w tym samym stosunku procentowym, w jakim dostawione w roku 1918 buraki netto nie dosięgają ilości buraków netto, dostawionych w roku 1914.

(3) Jeżeli fabryki cukru z powodu przeznaczenia buraków cukrowych na cele wymienione w § 6, nie mogą dostarczyć dostawcom buraków całej ilości obrzynków, podanej w umowach o dostawę buraków, albo jeżeli fabryki cukru z powodu nadzwyczajnych stosunków nie mogą przerobić na cukier pewnej części albo żadnych buraków cukrowych, objętych na podstawie umowy od dostawców buraków, natenczas fabryki cukru mają prawo i obowiązek zamiast obrzynków buraczanych, które rolnikom na podstawie umowy mają być dostarczone, oddać uprawnionym do poboru rolnikom taką ilość buraków cukrowych, jaka odpowiada połowie przypadających im obrzynków. Do użycia tych buraków na paszę dla bydła nie potrzeba zezwolenia po myśli § 1. tego rozporządzenia.

Koszta dowozu.

§ 12.

(1) Koszta dowozu, przewidziane w umowach o dostawę buraków cukrowych w kampanii 1915/16, tudzież przewidziane ewentualnie w umowie wynagrodzenia za dowóz buraków do miejsca produkcji cukru podwyższa się conajmniej o 50 procent.

(2) Stopniowania ceny buraków, będące w użyciu przy dostawie od stacji kolejowej lub wagi fabrycznej, w porównaniu z cenami buraków, unormowanymi przy dostawie od miejsca produkcji cukru, pozostają w mocy także co do buraków, które mają być dostawione w kampanii 1918/19.

Ceny za mokre lub wysuszone obrzynki buraczane w kampanii 1918/19.

§ 13.

(1) Cenę objęcia dla odpłatnego obrotu mokrymi, prasowanymi obrzynkami buraczanymi ustanawia się na K 2.—, zaś dla odpłatnego obrotu zakwaszonymi obrzynkami na K 3.— za 100 kg od fabryki.

(2) Cena ta ma zastosowanie tak do sprzedaży mokrych obrzynków przez fabryki cukru z wolnej ręki, jak i do wynagrodzenia, które fabryki cukru mają uiszczać za obrzynki, nieobjęte przez dostawcę buraków.

(3) O ile w umowach o dostawę buraków na kampanię 1915/16 ułożono się o odpłatne oddawanie mokrych obrzynków buraczanych, ustanawia się zamiast ceny, umówionej za objęcie mokrych obrzynków, cenę objęcia w kwocie K 2.

(4) Jeżeli fabryka cukru sprzedaje mokre obrzynki buraczane, ma obowiązek zaofiarować je do zakupu przedewszystkiem swym dostawcom buraków.

(5) Odsprzedaż mokrych obrzynków buraczanych przez rolników jest zabroniona.

(6) O ile w umowach o dostawę buraków na kampanię 1915/16 ułożono się o odpłatne oddawanie suchych obrzynków buraczanych, ustanawia się zamiast ceny, umówionej za objęcie suchych obrzynków, cenę objęcia w kwocie 35 K.

(7) Zresztą co do obrotu wysuszonymi obrzynkami buraków cukrowych pozostają w mocy postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 10. października 1916. Dz. u. p. Nr. 349.

Wydawanie cukru spożywczego.

§ 14.

(1) Dostawcy buraków cukrowych mają prawo do poboru 3 kg cukru spożywczego za każdych 100 g dostawionych buraków netto, przyczem ułamki będą stosunkowo obliczane. Cukru tego nie wlicza się do tej ilości, do której poboru dostawca buraków wraz z osobami wiktującymi się w jego gospodarstwie domowym ma prawo na zasadzie przepisów, obowiązujących dla wydawania cukru spożywczego (kart na cukier).

(2) Cukier ten przydzielili centrala dla cukru według wskazówek wydanych przez Urząd dla wyżywienia ludności, a uprawniony do poboru ma zapłacić zań cenę, każdorazowo dla handlu drobiazgowego ustanowioną.

(3) Jeżeli w umowach o dostawę buraków ułożono się o bezpłatną dostawę cukru, to należy skutecznie bezpłatnie dostawę umówionej ilości cukru aż do wymiaru 3 kg za każdych 100 g dostawionych buraków netto. Jeżeli w takich umowach ułożono się o większą ilość cukru aniżeli 3 kg za każdych 100 g dostarczonych buraków netto, w takim razie należy za ubytek tej większej ilości cukru dać odpowiednie odszkodowanie.

(4) Dostawcy buraków cukrowych, którzy w umowach o dostawę buraków przyjmą na siebie obowiązek uprawienia burakami cukrowymi w roku 1918 przynajmniej takiej samej powierzchni jak w roku 1917, otrzymają nadto po uprawie i udaniu się buraków cukrowych za każdych 100 g dostawionych w kampanii 1917/18 buraków netto 1 kg cukru pod warunkami określonymi w ustępie 1. i 2.

Sąd polubowny.

§ 15.

(1) Do rozstrzygania sporów w kwestyi, czy postanowienia §§ 9. do 14. i 17. mają zastosowanie tudzież co do samego ich zastosowania, jest wyłącznie właściwy „Sąd polubowny dla spraw buraków cukrowych“, który odbywa rozprawy w razie potrzeby we Wiedniu, w Pradze lub w Bernie.

(2) Sąd polubowny składa się z funkcyjaryusza sędziowskiego, ustanowionego przez Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości, w charakterze przewodniczącego i z jego zastępców oraz z dwunastu członków i ich zastępców.

(3) Urząd dla wyżywienia ludności mianuje sześciu członków i ich zastępców na propozycję centrali dla cukru, zaś sześciu członków i ich zastępców z pośród uprawiających buraki na propozycję rad kultury krajowej dla Austrii Dolnej, Czech i Moraw, tudzież rolniczego komitetu subwencyjnego dla Śląska. Rady kultury krajowej w Czechach i na Morawach mają przedstawić po dwóch członków i po dwóch zastępców, z których jednego członka i jednego zastępcę wymieni sekeya czeska a jednego członka i jednego zastępcę sekeya niemiecka. Rada kultury krajowej dla Austrii Dolnej i rolniczy komitet subwencyjny dla Śląska przedstawią po jednym członku i po jednym zastępcy.

(4) Członkowie i zastępcy sądu polubownego sprawują swoją funkcję jako urząd honorowy. Za podróże należy im się jednak wynagrodzenie, którego wysokość ma być ustanowiona w regulaminie dla sądu polubownego.

(5) Wszelkie skargi należy wnosić we Wiedniu u przewodniczącego „Sądu polubownego dla spraw buraków cukrowych“. Przewodniczący ustanawia miejsce rozprawy uwzględniając okoliczności danego przypadku (ustęp 1.).

(6) Sąd polubowny rozstrzyga w senatach, składających się z przewodniczącego i dwóch członków, z których jednego wyznacza przewodniczący z grona uprawiających buraki a jednego z koła przemysłu cukrowniczego.

(7) Wszystkie rozstrzygnięcia sądu polubownego są ostateczne.

(8) Postępowanie przed sądem polubownym stosuje się do przepisów czwartego rozdziału VI. części procedury cywilnej. Przewodniczący sądu polubownego może w zastosowaniu przepisów, obowiązujących dla postępowania przed zwyczajnymi sądami, wzywać świadków oraz znawców i przesłuchiwać te osoby i strony pod przysięgą.

Cena cukru surowego w kampanii 1918/19.

§ 16.

(1) Cena sprzedaży nieopodatkowanego cukru surowego, wyrobionego w kampanii 1918/19, wynosi za produkt pierwszy K 112.—, za produkta następne K 111.50.

(2) Ceny rozumie się na zasadzie 88 procent wydatności za 100 kilogramów netto bez worka od stacyi kolejowej fabryki surowego cukru, która ma skutecznie dostawę, za zapłatą w gotówce bez skonta przy dostawie do dnia 31. grudnia 1918.

(3) Przy wydatności powyżej 88 procent dopłaca się za każdą dziesiątą procentu jedną tysięczną ceny, przy wydatności poniżej 88 procent potrąca się jedną tysięczną ceny za każdą dziesiątą procentu. Ułamki procentów wydatności będą stosunkowo uwzględniane. Zresztą mają zastosowanie postanowienia § 15., ustęp 4. do 8., rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 25. września 1917, Dz. u. p. Nr. 386, o uregulowaniu obrotu cukrem burakowym.

Obliczenia w umowach o dostawę buraków.

§ 17.

(1) Przy obrachowaniu wszystkich kontraktów o dostawę buraków dla kampanii 1918/19, przy których dostawcom buraków przysługuje prawo do zapłaty wymierzonej według ceny cukru surowego, obowiązuje cena, ustanowiona w § 16. za

nieopodatkowany cukier surowy w kwocie K 112.— jako cena obrachunkowa, o ile według niniejszego rozporządzenia (§ 9.) nie wyniknie wyższa cena buraków.

(2) Jeżeli w umowach o dostawę buraków, zawartych przed wejściem w życie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 18. lutego 1916. Dz. u. p. Nr. 45, umówiono się o zapłatę ceny zasadniczej stosownie do cen zasadniczych, płaconych w tej samej kampanii innym producentom buraków, a nadto o uiszczenie dopłaty, wymierzonej według ceny cukru surowego, natenczas tę cenę zasadniczą obliczyć należy według cen zasadniczych, płaconych innym producentom buraków w kampanii 1915/16.

(3) Cena buraków (cena zasadnicza i dopłata według ceny cukru surowego) nie może jednakowoż wynosić mniej, aniżeli cena buraków, ustanowiona w § 9., ustęp 1.

Przekroczenia i kary.

§ 18.

(1) Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań, ustanowionych w tem rozporządzeniu, o ile czyn nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, będą karali władze polityczne I. instancji aresztem do sześciu miesięcy.

(2) Obok kary na wolności można orzec grzywnę do 20.000 koron.

Przepadek i zarządzenia dla jego zabezpieczenia.

§ 19.

(1) Polityczna władza powiatowa może w razie ukarania według § 18. orzec w orzeczeniu przepadek buraków cukrowych, do których czyn karygodny się odnosi, albo przepadek uzyskanych z nich wbrew zakazowi wyrobów albo też przepadek uzyskanej za buraki cukrowe (wyroby) ceny kupna, na rzecz państwa.

(2) Polityczne władze powiatowe i rządowe władze policyjne mogą przy wdrożeniu postępowania karnego wydać zarządzenia potrzebne celem zabezpieczenia przepadku: przeciw tym zarządzeniom odwołanie jest niedopuszczalne.

(3) Jeżeli z przechowania zabezpieczonych buraków cukrowych (wyrobów) wynikną koszty albo jeżeli zachodzi obawa ich zepsucia się, może je użyć uprawniona do zabezpieczenia władza według wskazówek Urzędu dla wyżywienia ludności jeszcze przed wydaniem orzeczenia o przepadku.

Początek mocy obowiązującej.

§ 20.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Höfer wlr.

Bauhans wlr.

Schauer wlr.

Poświadczenie przewozowe na buraki cukrowe, głowy i liście buraków cukrowych.

Imię i nazwisko posyłającego

miejsce zamieszkania posyłającego dzielnica..... jest uprawniony
do przewiezienia..... kg (nazwa towaru)

a to w czasie od..... do.....

z (nazwa stacji wysyłkowej).....

do (nazwa stacji przeznaczenia).....

koleją pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)
okrętem parowym

....., dnia..... 191..

Poświadczenie to należy doczepić trwale do dokumentu przewozowego.
Dodanie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.
Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia.